

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

Р І Ш Е Н Н Я
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

15 січня 2026 року

м.Київ

Вищий антикорупційний суд колегією суддів у складі:
головуючого судді Олійник О.В.,
суддів Сікори К.О., Литвинко Т.В.,
з участю:
секретаря судового засідання Вінцковської О.І.,
представників позивача Сербін І.І., Кржевіна В.М.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі судових засідань адміністративну справу за позовом Міністерства юстиції України до Кеворкяна Костянтина Ервантовича, треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору: Кеворкян Олена Георгіївна, Товариство з обмеженою відповідальністю «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», Товариство з обмеженою відповідальністю «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК», Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК», Товариство з обмеженою відповідальністю «ХАРПОЛ», Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЦТВО ХК», Товариство з обмеженою відповідальністю «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК», про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», -

ВСТАНОВИВ:

Історія провадження

30.09.2025 Міністерство юстиції України (далі – Мін'юст) звернулось до Вищого антикорупційного суду із позовною заявою до Кеворкяна К.Е., треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору: Кеворкян О.Г., Товариство з обмеженою відповідальністю «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ» (далі – ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ»), Товариство з обмеженою відповідальністю «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК» (далі – ТОВ «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК»), Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК» (далі – ТОВ «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК»), Товариство з обмеженою відповідальністю «ХАРПОЛ» (далі – ТОВ «ХАРПОЛ»), Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЦТВО ХК» (далі – ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ХК»), Товариство з обмеженою відповідальністю «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК» (далі – ТОВ «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК») про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» (далі – Закону).

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 30.09.2025, згідно з положеннями ч. 4 ст. 283-1 КАС України, для розгляду позовної заяви

визначено колегію суддів Вищого антикорупційного суду у складі: головуєчого судді Олійник О.В., суддів – Сікори К.О., Литвинко Т.В. (т. 2 арк. 1-2).

Одночасно із пред'явленням позову Мін'юст подав заяву про забезпечення позову, яку суд ухвалою від 02.10.2025 задовольнив частково та вжив заходів забезпечення, а саме:

1) заборонив органам державної реєстрації прав на нерухоме майно, державним реєстраторам прав на нерухоме майно, державним реєстраторам органів місцевого самоврядування, особам, які виконують функції державного реєстратора прав на нерухоме майно, вчиняти будь-які реєстраційні дії (реєстрацію прав власності, скасування реєстрації права власності та інших речових прав, у тому числі реєстрацію правочинів щодо відчуження, передачі у володіння та користування третім особам та інше) щодо об'єктів нерухомості, які є предметом спору, а саме: квартири , розташованої за адресою: , м. Харків, Харківська обл.; квартири , розташованої за адресою: , смт Партеніт, м. Алушта, Автономна Республіка Крим; 1/2 частки у праві спільної часткової власності на квартиру , розташовану за адресою: буд. м. Харків, Харківська обл.; будинку, розташованого за адресою: с. Яковлівка, Харківський р-н, Харківська обл.; гаражного боксу, розташованого за адресою: гараж , м. Харків, Харківська обл.;

2) заборонив державним реєстраторам вчиняти реєстраційні дії, прямо передбачені Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань», щодо: 15 % частки у статутному капіталі ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», що становить 4 980 грн, яка на праві власності належить Кеворкяну К.Е.; 60 % частки у статутному капіталі ТОВ «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК», що становить 48 000 грн, яка на праві власності належить Кеворкян О.Г.; 60 % частки у статутному капіталі ТОВ «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК», що становить 48 000 грн, яка на праві власності належить Кеворкян О.Г.; 30 % частки у статутному капіталі ТОВ «ХАРПОЛ», що становить 8 700 грн, яка на праві власності належить Кеворкян О.Г.; 100 % частки у статутному капіталі ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ХК», що становить 680 000 грн, яка на праві власності належить Кеворкян О.Г.; 60 % частки у статутному капіталі ТОВ «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК», що становить 39 000 грн, яка на праві власності належить Кеворкян О.Г.;

3) заборонив посадовим особам ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», ТОВ «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК», ТОВ «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК», ТОВ «ХАРПОЛ», ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ХК» та ТОВ «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК» вчиняти дії, спрямовані на зменшення вартості майна, яке належить вказаним товариствам;

4) заборонив Головному сервісному центру Міністерства внутрішніх справ України здійснювати перереєстрацію прав (реєстрацію прав власності, скасування реєстрації права власності та інших речових прав, у тому числі реєстрацію правочинів щодо відчуження, передачі у володіння та користування третім особам та інше) щодо транспортних засобів, які є предметом спору, а саме: ВАЗ 2109, 1989 року випуску, номер та серія знака: ; ВАЗ 2109, 1990 року випуску, номер та серія знака: ;

5) заборонив Державній організації «Український національний офіс інтелектуальної власності та інновацій» здійснювати перереєстрацію об'єктів прав інтелектуальної власності, а саме: торговельних марок ;

6) заборонив АТ КБ «ПРИВАТБАНК» списувати (перераховувати) кошти в розмірі 627,53 доларів США, які розміщені на банківському рахунку Кеворкяна К.Е., відкритому в АТ КБ «ПРИВАТБАНК», а саме № (IBAN:).

У задоволенні іншої частини вимог заяви про забезпечення позову суд відмовив (т. 2 арк. 141-146).

Суд ухвалою від 03.10.2025 прийняв позовну заяву до розгляду та відкрив провадження у справі (т. 2 арк. 167-169).

Зміст позовних вимог та їх обґрунтування

Мін'юст просить суд застосувати до Кеворкяна К.Е. санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та стягнути в дохід держави належні йому активи, а також активи, щодо яких він може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, а саме:

1) будинок житловою площею 83,2 кв.м, розташований за адресою: , с. Яковлівка, Харківський р-н, Харківська обл., реєстраційний номер майна: , який належить Кеворкяну К.Е.;

2) гаражний бокс загальною площею 61,5 кв.м, розташований за адресою: , буд. , гараж , м. Харків, Харківська обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , який належить Кеворкяну К.Е.;

3) кошти в розмірі 627,53 доларів США, які розміщені на банківському рахунку Кеворкяна К.Е., відкритому в АТ КБ «ПРИВАТБАНК», а саме (IBAN:);

4) квартиру № загальною площею 95,1 кв.м, житловою площею 67,6 кв.м, розташовану за адресою: вул. буд. м. Харків, Харківська обл., реєстраційний номер майна: , право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном К.Е.;

5) квартиру № загальною площею 50,8 кв.м, житловою площею 29,9 кв.м, розташовану за адресою: вул. буд. смт Партеніт, м. Алушта, Автономна Республіка Крим, реєстраційний номер майна: , право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном К.Е.;

6) 1/2 частку у праві спільної часткової власності на квартиру № загальною площею 72,1 кв.м, житловою площею 42,7 кв.м, розташовану за адресою: буд. м. Харків, Харківська обл., реєстраційний номер майна: , право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном К.Е.;

7) 15 % частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 33725061), що становить 4 980 грн, право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном К.Е.;

8) транспортний засіб ВАЗ 2109, 1989 року випуску, номер та серія знака: , свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу , номер двигуна: , право власності на який зареєстровано за Кеворкяном К.Е.;

9) транспортний засіб ВАЗ 2109, 1990 року випуску, номер та серія знака: , свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу: , VIN: , номер двигуна: , право власності на який зареєстровано за Кеворкяном К.Е.;

10) майнові права на торговельну марку , дата реєстрації: 30.04.1999, номер охоронного документа: , зареєстровані за Кеворкяном К.Е.;

11) майнові права на торговельну марку , дата реєстрації: 30.04.1999, номер охоронного документа: , зареєстровані за Кеворкяном К.Е.;

12) 60 % частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36370790), що у грошовому еквіваленті становить 48 000 грн, право власності на яку зареєстровано за Кеворкян О.Г.;

13) 60 % частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36370811), що у грошовому еквіваленті становить 48 000 грн, право власності на яку зареєстровано за Кеворкян О.Г.;

14) 30 % частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ХАРПОЛ» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 21213378), що у грошовому еквіваленті становить 8 700 грн, право власності на яку зареєстровано за Кеворкян О.Г.;

15) 100 % частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЦТВО ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 38494459), що у грошовому еквіваленті становить 680 000 грн, право власності на яку зареєстровано за Кеворкян О.Г.;

16) 60 % частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю

«ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36626354), що у грошовому еквіваленті становить 39 000 грн, право власності на яку зареєстровано за Кеворкян О.Г.

В обґрунтування вимог позивач зазначив, що Кеворкян К.Е. є 1) колишнім депутатом Харківської міської ради від наразі забороненої проросійської політичної партії «Партія Регіонів», 2) колумністом російського пропагандистського видання «Украина.ру», 3) керівником каналів у месенджері «Telegram» та 4) автором низки антиукраїнських книг.

Із літа 2014 року відповідач проживає в окупованому м. Севастополі АР Крим та у м. Москві.

Позивач стверджує, що Кеворкян К.Е. здійснює терористичну діяльність (займається пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України), а також інформаційно сприяє збройній агресії російської федерації проти України, шляхом поширення російської пропаганди, направленої на виправдовування, визнання правомірними збройної агресії проти України та окупації її територій, заперечення самовизначення України, підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом».

Посилаючись на: 1) продовження строку дії правового режиму воєнного стану на території України; 2) застосування до Кеворкяна К.Е. санкції у виді блокування активів на підставі рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі – РНБО) від 11.04.2025 «Про застосування та скасування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», яке введене в дію Указом Президента України від 11.04.2025 № 230/2025; 3) наявність підстави, визначеної пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону; 4) співмірність застосування такої санкції до відповідача зі шкодою, завданою його діями інтересам суспільства, позивач вважає, що існують законодавчо визначені підстави для застосування до Кеворкяна К.Е. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та стягнення в дохід держави належних йому активів, а також активів, щодо яких він може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Позиції учасників справи

У судовому засіданні представники позивача Сербін І.І., Кржевін В.М. підтримали заявлені вимоги, просили суд застосувати до відповідача санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та стягнути в дохід держави заявлені активи.

Відповідач Кеворкян К.Е. у судові засідання не з'явився, причини неявки суду не повідомив, відзив на позовну заяву не подав.

Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору – Кеворкян О.Г. та представники ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», ТОВ «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК», ТОВ «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК», ТОВ «ХАРПОЛ», ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ХК», ТОВ «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК» також не з'явилися до суду, не повідомили про причини неявки, будь-яких заяв чи клопотань не направили.

Водночас суд вжив всіх можливих заходів та належним чином повідомив відповідача та третіх осіб про дату, час, місце розгляду справи у спосіб, передбачений ст. 268 КАС України, а саме шляхом:

- опублікування 06.10.2025 на вебсторінці Вищого антикорупційного суду вебпорталу судової влади України ухвали про відкриття провадження у справі від 03.10.2025 (https://court.gov.ua/storage/portal/hcac/administrative/rulings/991_10090_25_03.10.2025_1.pdf).

В ухвалі суд зокрема роз'яснив наслідки неприбуття учасників справи та їх представників в судові засідання, право відповідача подати відзив на позовну заяву, право третіх осіб подати пояснення щодо позову та повідомив про можливість одержання інформації по справі на офіційному вебпорталі судової влади України (т. 2 арк. 181);

- надсилання Кеворкяну К.Е., Кеворкян О.Г. та ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», ТОВ «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК», ТОВ «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК», ТОВ «ХАРПОЛ», ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ХК», ТОВ «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК» рекомендованою кореспонденцією за адресою їх останньої реєстрації / місцезнаходження в Україні копії ухвали про відкриття провадження у справі та повісток про виклик / повідомлення про судові засідання, призначені на 10 год 00 хв 24.10.2025 (т. 2 арк. 179), на 08 год 00 хв 03.11.2025 (т. 2 арк. 230), на 15 год 00 хв 25.11.2025 (т. 3 арк. 34), на 14 год 00 хв 02.12.2025 (т. 3 арк. 70-71), на 10 год 00 хв 15.01.2026 (т. 4 арк. 12). На ці ж адреси позивач надсилав відповідачу та третім особам копії позовної заяви з додатками (т. 1 арк. 249-264).

Як стверджує позивач, Кеворкян К.Е. із літа 2014 року проживає в окупованому м. Севастополі АР Крим та у м. Москві, проте відсутні відомості про точні адреси таких місць проживання. Тим паче, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України та окупації її території, із 2014 року АТ «Укрпошта» не здійснює поштові відправлення та не пересилає пошту до населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, у тому числі АР Крим, а із 24.02.2022 товариство припинило обмін поштовими відправленнями до/з росії. Сукупність таких обставин свідчить про те, що навіть за наявності адрес відповідача в росії / АР Крим, як позивач, так і суд не мав би можливості надіслати на них копії позовної заяви із доданими до неї документами, ухвали про відкриття провадження та судових повісток (т. 1 арк. 212-213).

Зважаючи на викладене, а також беручи до уваги положення абз. 2 ч. 5 ст. 283-1 КАС України (неприбуття в судові засідання учасника справи та його представника, належним чином повідомленого про дату, час та місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи в суді першої інстанції та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні), ч. 6 ст. 162, ч. 2 ст. 175 КАС України (у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин суд має право вирішити спір за наявними матеріалами справи) суд дійшов висновку про розгляд справи за відсутності Кеворкяна К.Е., Кеворкян О.Г., представників ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», ТОВ «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК», ТОВ «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК», ТОВ «ХАРПОЛ», ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ХК», ТОВ «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК» та вирішення спору за наявними матеріалами справи.

Оцінка та мотиви суду

Відповідно до ст. 1, 3 Закону, з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави можуть застосовуватися спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (далі – санкції). Підставами для застосування санкцій є зокрема дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб'єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022 № 2257-IX (далі – Закон № 2257-IX), який набрав чинності 24.05.2022, внесено зміни до Закону, додано п. 1-1 ч. 1 ст. 4, яким передбачено новий вид санкції – стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тожотні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Така санкція має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних

та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів». Ця санкція може бути застосована в період дії правового режиму воєнного стану чи після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану) та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів (ч. 1 ст. 5-1 Закону).

За наявності підстав та умов, зазначених у ч. 1 цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду з позовною заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України (ч. 2 ст. 5-1 Закону).

Перелік підстав застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, наведений у п. 1, 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону. Водночас конструкція цієї норми (використання словосполучень «зокрема, але не виключно, шляхом», «зокрема, шляхом») вказує на те, що перелік дій, які можуть бути розцінені як завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України чи суттєве сприяння у їх вчиненні, не є вичерпним.

Положеннями ч. 3 ст. 6 Закону унормовано, що застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених ч. 1 ст. 1 цього Закону, в умовах правового режиму воєнного стану. Ця санкція може бути застосована лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями РНБО, прийнятими після набрання чинності Законом № 2257-IX.

Враховуючи наведені норми, під час розгляду цієї справи суд має встановити чи:

- Кеворкян К.Е. є суб'єктом, до якого може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону;
- позивач звернувся до суду з позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану;
- на Кеворкяна К.Е. накладено санкцію у виді блокування активів за рішенням РНБО, прийнятим після набрання чинності Законом № 2257-IX;
- наявна підстава, визначена п. 1 та/або п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону;
- належать відповідачу активи, які позивач просить суд стягнути в дохід держави, або щодо таких активів Кеворкян К.Е. може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;
- буде пропорційним втручання у право власності відповідача у випадку стягнення активів.

Щодо звернення позивача до суду із позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затвердженим Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, у державі введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб (т. 1 арк. 32-34).

Згідно з п. 3 цього Указу у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені ст. 30-34, 38, 39, 41-44, 53 Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені ч. 1 ст. 8 Закону України «Про правовий режим воєнного

стану».

Строк дії воєнного стану неодноразово продовжувався, останній раз Указом Президента України від 20.10.2025 № 793/2025, затвердженим Законом України від 21.10.2025 № 4643-IX, із 05 год 30 хв 05.11.2025 строком на 90 діб.

Отже, позивач подав позовну заяву до суду в період дії правового режиму воєнного стану.

Щодо накладення на Кеворкяна К.Е. санкції у виді блокування активів

Порядок застосування санкції у виді блокування активів щодо окремих осіб закріплений ч. 3 ст. 5 Закону.

Так, рішення про застосування санкції у виді блокування активів приймається РНБО та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов'язковим до виконання.

РНБО рішенням від 11.04.2025 «Про застосування та скасування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним у дію Указом Президента України від 11.04.2025 № 230/2025, до Кеворкяна К.Е. застосовано санкцію у виді блокування активів строком на 10 років, що підтверджується витягом із Державного реєстру санкцій (т. 1 арк. 37-39).

Відповідно санкція у виді блокування активів застосована до відповідача в установленому законом порядку та після набрання чинності Законом № 2257-IX. Матеріали справи не містять відомостей щодо скасування такої санкції.

Щодо збройної агресії російської федерації проти України

Всупереч фундаментальним принципам та нормам міжнародного права, закріпленим зокрема у Статуті Організації Об'єднаних Націй, Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав, резолюціях Генеральної Асамблеї ООН від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), Меморандумі про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Договорі про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та РФ, Договорі про українсько-російський державний кордон, російська федерація з 2014 року розпочала неспровоковану військову агресію проти України.

Спланована заздалегідь збройна агресія російської федерації проти України розпочалася 20.02.2014. Відбулося збройне захоплення і воєнна окупація невід'ємної частини України – Автономної Республіки Крим та міста Севастополя. Нелегітимно сформована в умовах російської воєнної окупації виконавча влада Автономної Республіки Крим 16.03.2014 провела псевдореферендум про входження Автономної Республіки Крим та міста Севастополя до складу російської федерації, результати якого не були визнані жодною країною світу, крім Росії. 18.03.2014 самозвані представники Автономної Республіки Крим та міста Севастополя підписали з президентом російської федерації «Договір про прийняття до російської федерації Республіки Крим і створення у складі російської федерації нових суб'єктів».

У квітні 2014 року контрольовані, керовані та фінансовані спецслужбами російської федерації озброєні бандитські формування проголосили створення «Донецької народної республіки» (07.04.2014) та «Луганської народної республіки» (27.04.2014).

Протягом травня 2014 року самозвані лідери «ДНР» та «ЛНР», серед яких було багато громадян російської федерації, у неконституційний спосіб провели фіктивні референдуми про відокремлення цих нелегітимних утворень від України. Під приводом і з метою їхньої підтримки на територію України були заслані розвідувально-диверсійні групи Головного розвідувального управління Генерального штабу збройних сил російської федерації, парамілітарні формування. За їхньої участі відбулося захоплення адміністративних будівель у багатьох населених пунктах Донецької та Луганської областей, здійснено збройні напади на частини українських Сухопутних військ та літаків Повітряних сил Збройних Сил України.

Досягнуті в подальшому за посередництва ОБСЄ, а також Німеччини і Франції Мінські домовленості та домовленості у «Нормандському форматі» з першого ж дня не виконувалися росією, яка замість їх імплементації намагалася замінити процес мирного врегулювання та зусилля, спрямовані на те, щоб покласти край війні, наданням «особливого статусу» створеним нею квазі-державним утворенням. Під виглядом виконання Мінського «комплексу заходів» російська сторона здійснювала перегрупування своїх збройних підрозділів, важких озброєнь, постійно тримала біля українсько-російського кордону численне угруповання своїх регулярних збройних сил.

21.02.2022 росія офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України терористичні утворення «Луганська народна республіка» та «Донецька народна республіка».

24.02.2022 президент російської федерації оголосив початок «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демілітаризації та денацифікації України». Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави, увійшовши з боку російської федерації, Білорусі та тимчасово окупованого Кримського півострова.

З першого дня вторгнення російська федерація порушує правила ведення війни і норми міжнародного права та масово вчиняє воєнні злочини, вбиваючи цивільних, руйнуючи інфраструктуру та депортуючи населення. Також російська федерація веде активну інформаційну війну, застосовує пропаганду, здійснює торговельно-економічний тиск, енергетичну блокаду, терор і залякування громадян України, кібератаки, звинувачує іншу сторону у власних злочинах.

Факт триваючої збройної агресії щодо України з боку російської федерації визнається міжнародним співтовариством.

12.10.2022 Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії російської федерації проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до російської федерації негайно вивести всі військові сили з території України.

23.11.2022 Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896(RSP) «Про визнання російської федерації державою-спонсором тероризму». У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів. Резолюція також містить такі важливі положення, згідно з якими Європарламент вимагає від російської федерації виведення її збройних сил за межі міжнародно визнаних кордонів України та припинення всіх військових дій, зокрема нападів на житлові райони та цивільну інфраструктуру. Цілеспрямовані напади і звірства, здійснювані росією проти цивільного населення України, руйнування цивільної інфраструктури прирівнюються до актів терору проти українського населення і становлять воєнні злочини.

Щодо віднесення Кеворкяна К.Е. до суб'єктів, відносно яких може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та щодо наявності підстав, визначених п. 1, 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування такої санкції

Із матеріалів справи вбачається, що Кеворкян К.Е. є громадянином України, тому, зважаючи на положення ч. 2 ст. 1 Закону (санкції можуть застосовуватись до громадян України лише в разі здійснення ними терористичної діяльності), суд має встановити, чи відповідач здійснює таку діяльність.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» терористична діяльність — це діяльність, яка зокрема охоплює пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

Пунктом 3 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» визначено, що пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України – це поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності Російської Федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників, які відкрито або приховано діють від імені Російської Федерації на території України або з територій інших держав проти України; популяризація та глорифікація діяльності органів держави-терориста (держави-агресора), дій їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та/або представників; публічне заперечення, у тому числі через медіа або з використанням мережі Інтернет, злочинного характеру збройної агресії Російської Федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та/або за кордоном, популяризація ідеології «руського міра» у будь-який спосіб та/або будь-якими засобами.

Ідеологія «руського міра» – це російська неоколоніальна доктрина, в основу якої покладені шовіністичні, нацистські, расистські, ксенофобські, релігійні ідеї, образи і цілі знищення України, геноцид Українського народу, невизнання суверенітету України та інших держав, яка має на меті насильницьке розширення російського наднаціонального імперського простору як способу реалізації особливого цивілізаційного права росіян на масові вбивства, державний тероризм, воєнне вторгнення до інших держав, окупацію територій, поширення канонічної території Російської православної церкви за межі території Російської Федерації.

Водночас позивач вказує на існування підстави, визначеної пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування до Кеворкяна К.Е. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, а саме інформаційне сприяння ним вчиненню дій та ухваленню рішень, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України), шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- виправдовування, визнання правомірними збройної агресії проти України та окупації її територій;

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом».

Суд встановив, що відповідно до інформації, розміщеної на ресурсах «ЧЕСНО», «Украина.ру», Кеворкян К.Е. є експедитом Харківської міської ради, проросійським пропагандистом, учасником російської інформаційної спецоперації проти України, колумністом сайту «Украина.ру», керівником Telegram-каналу видання «Украина.ру», автором книг «Первая Столица», «Опасная книга», «Книга о книгах», «Братья и небратья», «Унесенные майданом», «Фронта», «Четвертая власть Третьего рейха», «Жизнь как приключение или писатель в эмиграции», «Сошествие в Украину». Із літа 2014 року Кеворкян К.Е. проживає у м. Севастополь та м. Москві. Відповідач називав окуповані росією території «освободженними», а сучасну Україну – ідеологічним спадкоємцем нацистських колаборантів (т. 1 арк. 40, 41). У свою чергу «Украина.ру» входить до холдингу «россия сегодня» (т. 1 арк. 61-64), яким керував російський пропагандист Дмитро Кисельов.

Як вбачається із витягу з Державного реєстру санкцій від 25.09.2025, до Федерального державного унітарного підприємства «Міжнародне інформаційне агентство «росія сьогодні» неодноразово застосовувались санкції, останній раз 19.10.2022 строком на десять років, у тому

числі блокування активів (Указ від 19.10.2022 № 726/2022) (т. 1 арк. 65-73).

На сайті «Украина.ру» розміщено декілька статей, автором яких є відповідач, а саме:

- від 23.08.2023 під назвою «Харьков освобожденный. Вчерашние планы на завтра» (8 950 переглядів), присвячена 80-річчю звільнення міста від німецько-фашистських загарбників, у якій Кеворкян К.Е.: 1) називає частину населення України необандерівцями, ідеологічними спадкоємцями прогітлерівських колаборантів, 2) стверджує, що Зеленський В. та його команда не бережуть українське військо, а звільнення Харкова від неонацистської / бандерівської «швали» – знову актуальне; 3) розмірковує про цілі сво, денацифікацію частини території України, необхідність приєднання міста до складу рф та покарання частини населення за зокрема культивування неонацизму («Без взяття Харкова, Херсона и Одессы на юге, Запорожья и оставшихся городов Донбасса в центре – россиянам вряд ли можно говорить о выполнении целей сво. Территории ДНР, Херсонской и Запорожских областей, согласно конституции рф, являются ее составной частью; без демилитаризации украинского Черного моря невозможно обеспечить безопасность Крыма; безопасность Брянской, Курской, Белгородской областей напрямую зависит от освобождения Слобожанщины»; «Наказание за культивирование неонацизма, за насаждаемое стукачество, за издевательство над здравомыслящими согражданами. Чем больше идейных бандеровцев самостоятельно уберется на Западную Украину или в Европу с освобождаемых территорий, тем легче пройдет процесс денацификации»; «Для достижения ближайшей политической цели (что касательно Харкова) очень важно вернуть утраченные во время прошлогоднего Харьковского отступления земли, на заново освобожденных территориях наказать бандеровских преступников и вернуться к вопросу референдума, который там был подготовлен, но сорван наступлением ВСУ»; «И для многих горожан с новой силой воссияет мечта об освобождении построенного на землях Московского царства славного имперского города и одного из крупнейших советских мегаполисов – Харкова») (т. 1 арк. 43-46);

- від 01.05.2024 під назвою «Справедливая Военная Операция или Возвращение украденного» (4 401 перегляд), у якій відповідач стверджує, що: 1) Україна фанатично знищує своє теперішнє, майбутнє та навіть минуле, що прирікає її державність на остаточну смерть; 2) українські націоналісти (вороги росії) сотнями зносять пам'ятники, тисячами перейменовують вулиці, забороняють російську мову в медіа, науці, культурі, але цим лише підтверджують той факт, що вони прийшли на чужу землю і що вони є окупантами; 3) галичани спочатку заселились у польські та єврейські квартали Львова та назвали їх шедевром української архітектури, а потім «інфікували російський Київ» божевільям про давньоукраїнських князів та наразі намагаються вкрати не ними засновані Харків та Одесу у російськомовних мешканців цих мегаполісів; 4) частина населення України прагне не самостійності України та підроблених європейських цінностей, а реальної історичної пам'яті, рідної російської мови, водночас повернення вкраденого у росії – «спасение душ от неонацистской заразы, сохранение русских городов как развитой инфраструктурной системы (ибо хуторской национализм в принципе не способен управлять сложными объектами), защита родной земли от новых панов, которых временщики уже призвали на уворованные ими пашни»; 5) сво – це справедлива воєнна операція, зумовлена необхідністю захисту населення від геноциду української влади, який триває із 2014 року («В 2014 году майданщики сознательно вышли грабить доставшуюся им страну, многих вовлекли в свою банду посулами и угрозами, и когда большинство честных людей уже потеряло надежду на возмездие – началась сво. Справедливая Военная Операция. Да, лучше бы она началась 10 лет назад – когда пылал одесский Дом Профсоюзов и гибли манифестанты в Мариуполе, или же после бомбежек Луганска и Донецка, или же после первого же нарушения Минских соглашений»; «Для них террор – естественен, убийство инакомыслящих – оправдано, геноцид – простителен. Вся история Украины с 2014 года тому подтверждение»); 6) росіяни та українці – один народ («Нынешняя Украина превращена в огромный концлагерь. сво – это возвращение украденной свободы и поруганого человеческого достоинства. Она как хирургическая операция при запущенной болезни – тяжелая, кровоточивая, требует огромного напряжения сил. Но если злокачественную опухоль не вырезать, то метастазы поразят весь организм. А организм у нас – чтобы бы там ни

брехали враги – уже много столетий общий» (т. 1 арк. 47-50);

- від 15.05.2024 під назвою «Украина: Добро пожаловать или от ворот поворот?» (4 109 переглядів), у якій Кеворкян К.Е.: 1) стверджує, що росія не захоплює, а звільняє території теперішньої України від неонацистського та ксенофобського режиму; інтереси росії – денацифікація, демілітаризація України та недопущення її вступу до ворожих воєнних блоків; 2) називає українців та росіян одним народом, російсько-українську війну – громадянською, події Революції Гідності – держпереворотом 2014 року, а українців – нацистами та терористами («нынешняя война, по сути, гражданская, она бушует внутри единого народа»; «идеология украинского национализма считает терроризм важным орудием борьбы за «национальную идею», а фанатичные сторонники «незалежности» полагают теракты необходимыми в перманентной войне с Россией»); 3) розмірковує про те, що робити із великою кількістю жителів України, які намагаються всіма можливими способами потрапити до рф; як має проходити натуралізація мільйонів громадян України, які вже живуть в рф, або сьогодні-завтра стануть громадянами росії; як потрібно вибудовувати систему «прийняття нових звільнених регіонів до складу росії» та що робити із українськими неонацистами («Разумеется, необходимы суды над неонацистами, которые должны стать козлами отпущения ради общественной реабилитации целого народа; сотрудничество с каноническим духовенством (всенародное покаяние – есть великая духовная сила); радикальное изменение культурной политики и системы образования (ранее использованное западными политтехнологами противопоставление «прогрессивных детей» против «замшелых родителей» важно принять к сведению)» (т. 1 арк. 51-56);

- від 05.01.2025 під назвою «Будущее нашего будущего. Живой русский или дохлый бандеровец?» (2 722 перегляди), у якій відповідач зазначає, що територія України – історично російська, а її приєднання до росії – неминуче, тому, аби втримати «звільнену» територію та закріпитись на ній, потрібно працювати із українською молоддю, дати їм привабливий образ майбутнього разом із рф («у них (прим. молоді) должно появиться представление о праве личного выбора: либо стать навозом для бандеровского режима и погибнуть за интересы западных корпораций, либо жить долго и счастливо»; «режим Зеленского изготовился к массовому уничтожению молодого поколения в результате резкого снижения призывного возраста»; «Нам давно пора вступить в диалог с молодыми жителями нынешней Украины – теми, кому завтра вместе с нами возрождать исторически-русскую землю (чтобы им сегодня ни врал украинские учебники» (т. 1 арк. 57-60).

Крім того 21.11.2024 на YouTube-каналі «Прямой эфир/Первый Севастопольский» опубліковано інтерв'ю Кеворкяна К.Е. під назвою «Большой вопрос» Константину Кеворкяну», у якому останній поширював тези російської пропаганди, зокрема назвав українців «південно-російським народом» / нацистами, українську армію – найманцями, які виконують геополітичні задачі в інтересах Заходу та зазначив, що Україна повинна мати нейтральний статус, бути денацифікованою та роззброєною (т. 1 арк. 74, електронний носій інформації – арк. 265).

16.10.2024 на сайті російського новинного джерела «NEWS FRONT» опубліковано синопсис інтерв'ю Кеворкяна К.Е. під назвою «Мнение: «Деятели культуры Украины делали все для морального оправдания национализма», – Константин Кеворкян», у якому відповідач розповідає про роль культурної спільноти в просуванні націоналізму в Україні та зазначає, що українці – неонацисти, послідовники ідеології переваги однієї нації над іншою, а сучасна політична Україна не приховує, що є ідеологічним спадкоємцем руху бандерівців (т. 1 арк. 75-77, електронний носій інформації – арк. 265).

Із роздруківки із сайту <https://www.litres.ru> (т. 1 арк. 78-80) вбачається, що у вільному продажі знаходиться книга Кеворкяна К.Е. – «Унесенные майданом. Украинский дневник» (написана 2019 року, дата виходу на litres – 04.02.2020), яка присвячена аналізу подій в Україні останніх років, у описі до якої зокрема зазначено «Что такое современная постмайданная Украина? Насколько она «не россия»? Каков он победивший нацизм? Чем нам грозит равнодушие к набившим оскомину известиям из Незалежной? Какие уроки русский человек должен извлечь из «революции гідности?». Крім того зі змісту цієї роздруківки та

інформації із сайту «Украина.ру» (т. 1 арк. 41-42) слідує, що Кеворкян К.Е. також є автором книг «Братья и небратья», «Четвертая власть Третьего рейха», «Жизнь как приключение или писатель в эмиграции», «Сошествие в Украину», «Первая Столица», «Опасная книга», «Книга о книгах», «Унесенные майданом», «Фронда».

Сукупність встановлених судом обставин дає підстави для висновку, що Кеворкян К.Е. здійснює терористичну діяльність у розумінні положень Закону України «Про боротьбу з тероризмом», Закону України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну», а саме займається пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України (поширює інформацію, спрямовану на підтримку, виправдання злочинного характеру діяльності російської федерації; публічно заперечує, у тому числі через медіа та з використанням мережі Інтернет, злочинний характер збройної агресії російської федерації проти України; популяризує ідеологію «руського міра»).

Тобто відповідач є суб'єктом, до якого може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Разом з тим, зважаючи на встановлені судом обставини, Кеворкян К.Е. як до 24.05.2022 (дата набрання чинності Законом № 2257-IX), так і після суттєво інформаційно сприяв вчиненню дій та ухваленню рішень, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України), шляхом організації та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- виправдовування, визнання правомірними збройної агресії проти України та окупації її територій;

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом».

За таких обставин суд вважає, що існує законодавчо визначена підстава, передбачена пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування до Кеворкяна К.Е. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Щодо належних Кеворкяну К.Е. активів, а також активів, щодо яких він може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, які позивач просить суд стягнути в дохід держави

За змістом п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону застосування до особи цієї санкції передбачає стягнення в дохід держави активів, які або належать такій особі, або щодо яких вона може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Закон не містить визначення поняття «активи» для цілей його застосування, проте таке поняття визначено низкою інших законодавчих актів.

Так, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» активами є кошти, у тому числі електронні гроші, інше майно, майнові та немайнові права.

Згідно зі ст. 190 ЦК України майном вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. Майнові права – це будь-які права, пов'язані з майном, відмінні від права власності, у тому числі права, які є складовою частиною права власності (права володіння, розпорядження, користування), а також інші специфічні права та право вимоги. Майнове право, яке можна визначити як «право очікування», є складовою частиною майна як об'єкта цивільних

прав.

Поняття «майно» може означати «існуюче майно» або активи, включаючи права вимоги, стосовно яких заявник може стверджувати, що він має принаймні «законне сподівання» на отримання можливості ефективно здійснити майнове право (п. 32 рішення у справі «Стретч проти Сполученого Королівства» від 24.06.2003, заява № 44277/98).

Позовні вимоги Мін'юсту стосуються 1) коштів, які розміщені на банківському рахунку, 2) об'єктів нерухомого та рухомого майна, 3) часток у статутних капіталах товариств, 4) майнових прав на торгівельні марки, що в повній мірі охоплюється законодавчим визначенням активів.

1. Із наданої АТ КБ «ПРИВАТБАНК» інформації (т. 1 арк. 113) суд встановив, що на рахунку, відкритому в означеній банківській установі на ім'я Кеворкян К.Е. розміщені кошти, а саме 627,53 доларів США (рахунок № (IBAN:).

Кеворкяну К.Е. на праві особистої приватної власності (з огляду на положення ст. 57 СК України та ст. 24 КпШС) належать:

1) будинок, розташований за адресою: с. Яковлівка, Харківський р-н, Харківська обл., підстава набуття права власності – свідоцтво про право власності від 12.03.2003 серії № , видане виконкомом Яковлівської сільської ради, що підтверджується інформаційною довідкою від 26.09.2025 № (т. 1 арк. 85);

2) гаражний бокс, розташований за адресою: вул. , гараж м. Харків, Харківська обл., підстава набуття права власності – свідоцтво про право на спадщину від 06.07.2013 серії та номер , видане приватним нотаріусом Харківського міського нотаріального округу Харківської області, що підтверджується інформаційною довідкою від 26.09.2025 № (т. 1 арк. 86-87).

За таких обставин означені кошти та нерухоме майно, які заявлені до стягнення, є активами, які належать відповідачу.

2. Суд також встановив, що Кеворкян К.Е. та Кеворкян (дошлюбне прізвище Мурзіна) О.Г. із 29.09.1989 перебувають у зареєстрованому шлюбі, що підтверджується витягом з ДРАЦС щодо актового запису про шлюб від 01.05.2025 № (т. 1 арк. 114-116).

Зі змісту інформаційних довідок від 26.09.2025 № , № , № (т. 1 арк. 81, 82, 83-84), реєстраційних карток ТЗ , (т. 1 арк. 91, 92), виписок із Державного реєстру свідоцтв України на торговельні марки від 24.06.2025 № № (т. 1 арк. 97-98, 99-101), роздруківки інформації із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (т. 1 арк. 102-110) вбачається, що Кеворкян К.Е. за час шлюбу набув:

1) квартиру № , розташовану за адресою: вул. буд. , м. Харків, Харківська обл., підстава набуття права власності – договір купівлі-продажу від 26.07.2006 № , посвідчений приватним нотаріусом Харківського міського нотаріального округу Харківської області;

2) квартиру № , розташовану за адресою: вул. буд. , смт Партеніт, м. Алушта, Автономна Республіка Крим, підстава набуття права власності – договір купівлі-продажу від 26.12.2005 № , посвідчений приватним нотаріусом Алуштинського нотаріального округу;

3) 1/2 частку у праві спільної часткової власності на квартиру № розташовану за адресою: буд. м. Харків, Харківська обл., підстава набуття права власності – договір довічного утримання від 11.04.2009 № , посвідчений приватним нотаріусом Харківського міського нотаріального округу Харківської області;

4) 15 % частки у статутному капіталі ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 33725061, дата реєстрації – 17.10.2005, дата закінчення формування статутного капіталу – 17.10.2006), що у грошовому еквіваленті становить 4 980 грн;

5) транспортний засіб ВАЗ 2109, 1989 року випуску, номер та серія знака: _____, номер
свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу _____
двигуна: _____, дата реєстрації – 02.09.2015;

6) транспортний засіб ВАЗ 2109, 1990 року випуску, номер та серія знака: _____, номер
свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу: _____
двигуна: _____, дата реєстрації – 30.01.1996;

7) майнові права на торговельну марку _____, дата реєстрації: 30.04.1999,
номер охоронного документа: _____

8) майнові права на торговельну марку _____, дата реєстрації: 30.04.1999,
номер охоронного документа: _____

Його дружина Кеворкян О.Г. за час шлюбу набула:

1) 60 % частки у статутному капіталі ТОВ «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36370790, дата реєстрації – 16.03.2009, дата закінчення формування статутного капіталу – 11.03.2010), що у грошовому еквіваленті становить 48 000 грн;

2) 60 % частки у статутному капіталі ТОВ «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36370811, дата реєстрації – 16.03.2009, дата закінчення формування статутного капіталу – 10.03.2010), що у грошовому еквіваленті становить 48 000 грн;

3) 30 % частки у статутному капіталі ТОВ «ХАРПОЛ» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 21213378, дата реєстрації – 04.12.1991, дата закінчення формування статутного капіталу – 17.06.2005), що у грошовому еквіваленті становить 8 700 грн;

4) 100 % частки у статутному капіталі ТОВ «ВИДАВНИЦТВО ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 38494459, дата реєстрації – 04.01.2013, дата закінчення формування статутного капіталу – 04.01.2013), що у грошовому еквіваленті становить 680 000 грн;

5) 60 % частки у статутному капіталі ТОВ «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36626354, дата реєстрації – 06.10.2009, дата закінчення формування статутного капіталу – 06.10.2009), що у грошовому еквіваленті становить 39 000 грн,

що підтверджується роздруківками інформації із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (т. 1 арк. 117-166).

Відносно ТОВ «ХАРПОЛ» 19.03.2014 ухвалено рішення суду про припинення юридичної особи, що не пов'язано з її банкрутством, в зв'язку з неподанням протягом року органам державної податкової служби податкових декларацій, документів фінансової звітності (справа №820/3306/14). Разом з тим рішення про скасування державної реєстрації вказаної юридичної особи не прийнято, отже, майнові права Кеворкян О.Г. на частку у статутному капіталі означеної юридичної особи продовжують існувати (т.1 а.с.137-145).

Матеріали справи не містять відомостей про поділ майна подружжя Кеворкян.

Згідно положень ст. 60, 63 СК України та ст. 22 КпШС, означене рухоме, нерухоме майно належить Кеворкяну К.Е. та Кеворкян О.Г. на праві спільної сумісної власності (крім часток у статутних капіталах ряду товариств) та подружжя має рівні права на володіння, користування і розпоряджання ними, зокрема на його поділ та виділення часток. Разом з тим, у межах адміністративного судочинства визначити частку майна, яка належить Кеворкян О.Г. у спільній сумісній власності, не видається можливим, позаяк таке питання вирішується у порядку цивільного судочинства.

Водночас ст. 65 СК України унормовує, що дружина, чоловік розпоряджаються майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, за взаємною згодою. У свою чергу ст. 369 ЦК України передбачено, що розпоряджання майном, що є у спільній сумісній власності, здійснюється за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом. У разі вчинення одним із співвласників правочину щодо розпорядження спільним майном вважається, що він вчинений за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом.

Аналіз положень ст. 369 ЦК України, ст. 63, 65 СК України, ст. 22 КпШС дає підстави

стверджувати, що зміст права спільної сумісної власності сам по собі охоплює можливість прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню праву розпорядження майном.

Враховуючи викладене, суд дійшов висновку, що відповідач може розпоряджатися активами, які є його спільною сумісною власністю подружжя із Кеворкян О.Г. та право власності на які зареєстровані за ним.

Отже, заявлені до стягнення активи, а саме: 1) кошти, розміщені на банківському рахунку, 2) будинок розташований по у с. Яковлівка Харківського району Харківської області, 3) гаражний бокс, розташований за адресою: вул. буд. гараж м. Харків, Харківська обл., – належать Кеворкяну К.Е., а щодо: 4) квартира розташована за адресою: м. Харків, Харківська обл., 5) квартира розташована за адресою: вул. буд. смт Партеніт, м. Алушта, Автономна Республіка Крим, 6) 1/2 частки у праві спільної часткової власності на квартиру № розташовану за адресою: буд. м. Харків, Харківська обл., 7) 15 % частки у статутному капіталі ТОВ «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», 8) два транспортні засоби ВАЗ 2109, 9) майнові права на торговельні марки – є такими, відносно яких відповідач може прямо / опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, тому такі активи підлягають стягненню в дохід держави.

Щодо права відповідача розпоряджатися корпоративними правами його дружини суд зазначає наступне.

Обґрунтовуючи позовні вимоги про наявність підстав для стягнення в дохід держави корпоративних прав, належних Кеворкян О.Г., позивач зазначив, що такі активи є об'єктом спільної сумісної власності подружжя Кеворкян, оскільки були набуті під час шлюбу. На цій підставі позивач дійшов висновку про наявність у Кеворкяна К.Е. можливості вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження зазначеним майном.

Разом з тим суд з такими твердженнями позивача погодитись не може.

Статутний капітал товариства з обмеженою відповідальністю складається із вкладів його учасників. Розмір статутного капіталу дорівнює сумі вартості таких вкладів (ч. 1 ст. 144 ЦК України).

Вкладом до статутного (складеного) капіталу господарського товариства можуть бути гроші, цінні папери, інші речі або майнові чи інші відчужувані права, що мають грошову оцінку, якщо інше не встановлено законом (ч. 1 ст. 13 Закону України «Про господарські товариства»). Аналогічна норма передбачена ч. 2 ст. 115 ЦК України.

Товариство є власником майна, переданого йому учасниками у власність як вклад до статутного (складеного) капіталу продукції, виробленої товариством в результаті господарської діяльності; одержаних доходів; іншого майна, набутого на підставах, не заборонених законом (ч. 1 ст. 12 Закону України «Про господарські товариства»). Аналогічна норма передбачена ч. 1 ст. 115 ЦК України.

Порядок і спосіб визначення вартості частини майна, що пропорційна частці учасника у статутному капіталі, а також порядок і строки її виплати встановлюються статутом і законом (аб. 4 ч. 2 ст. 148 ЦК України).

Учасники товариства мають право, зокрема, брати участь у розподілі прибутку товариства та одержувати його частку (дивіденди). Право на отримання частки прибутку (дивідендів) пропорційно частці кожного з учасників мають особи, які є учасниками товариства на початок строку виплати дивідендів; здійснити відчуження часток у статутному (складеному) капіталі товариства, цінних паперів, що засвідчують участь у товаристві, в порядку, встановленому законом (п.п. «б» та «д» ч. 1 ст. 10 Закону України «Про господарські товариства»).

У разі внесення одним із подружжя як вкладу у статутний капітал товариства з обмеженою відповідальністю коштів, які є спільною сумісною власністю, вказане товариство стає їх власником. Натомість особа, яка внесла вклад у статутний капітал товариства набуває право на частку учасника цього товариства.

Інший з подружжя, який був співвласником коштів, внесених у статутний капітал товариства з метою захисту свого права при поділі їх спільного сумісного майна набуває право вимагати виплати вартості частки члена подружжя у статутному капіталі.

Аналогічний висновок викладено у постанові Великої Палати Верховного Суду від 10 квітня 2024 року у справі № 760/20948/16-ц.

Таким чином, з урахуванням характеру правовідносин, які встановлено у межах цієї справи, та вказаної правової позиції, суд дійшов висновку, що: 1) Кеворкяну К.Е. не належать на праві спільної сумісної власності корпоративні права у товариствах, учасником яких є виключно його дружина — Кеворкян О.Г.; 2) у разі поділу майна подружжя Кеворкян К.Е. вправі вимагати виключно виплати вартості частки члена подружжя у статутному капіталі відповідних товариств, а не набуття частки у статутному капіталі чи корпоративних прав як таких; 3) сам по собі факт набуття Кеворкян О.Г. корпоративних прав під час шлюбу не надає Кеворкяну К.Е. права вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження корпоративними правами Кеворкян О.Г.; 4) у суду відсутні правові підстави вважати, що вказане майно охоплюється визначенням п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України "Про санкції", оскільки інших доводів (крім родинних зв'язків), які б підтверджували право Кеворкяна К.Е. розпоряджатися корпоративними правами Кеворкян О.Г., позивач у своєму позові не навів.

При цьому, тлумачачи положення Закону України «Про санкції», зокрема формулювання «дії, тотожні за змістом праву розпорядження активами», суд виходив з того, що законодавець пов'язує можливість застосування санкцій не з формальним титулом власності, а з фактичним контролем над активом. Такий контроль має місце у разі встановлення фактичної можливості підсанкційної особи визначати економічну або юридичну долю майна, зокрема впливати на його відчуження, використання чи інше розпорядження, незалежно від відсутності у неї формалізованого права власності.

Можливість контролю підсанкційною особою над майном третьої особи має бути обґрунтованою, тобто виключати випадки, коли третя особа є реальним власником майна і діє за власною волею.

Однак, згідно матеріалів справи, позивач не надав суду будь-яких доказів того, що Кеворкян К.Е. здійснює фактичний контроль за вищезазначеними підприємствами, зокрема, неформально бере участь в управлінні товариствами, прийнятті ними рішень, або отримує дохід від діяльності товариств чи користується їхнім майном тощо).

Більш того, Кеворкян К.Е. перебуває за межами України (її підконтрольної частини) з 2014 року, а Кеворкян О.Г. за даними Державної прикордонної служби України з 2021 року територію України не покидала, що в своїй сукупності дає суду підстави сумніватись у тому, що контроль за діяльністю підприємств фактично здійснює Кеворкян К.Е., а не Кеворкян О.Г.

Також в матеріалах позову відсутні дані про те, що товариства, учасником яких є Кеворкян О.Г., якимось чином сприяли Кеворкяну К.Е. у його антиукраїнській чи будь-якій іншій діяльності, як до того, як він покинув територію України, так і після.

Сам по собі факт родинних відносин не презюмує можливий вплив підсанкційної особи на майно члена його сім'ї і, відповідно, не свідчить про здійснення нею дій, тотожних за змістом праву розпорядження активами члена сім'ї.

Відповідно до практики Європейського суду з прав людини у контексті застосування ст. 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод втручання у право мирного володіння майном є допустимим лише за умови його законності, переслідування легітимної мети в суспільному інтересі та дотримання принципу пропорційності, що передбачає забезпечення справедливого балансу («fair balance») між вимогами загального інтересу та захистом прав особи.

На переконання суду, обмеження права власності, засноване виключно на родинних зв'язках із підсанкційною особою, цим вимогам не відповідає.

З огляду на наведене суд вважає, що слід відмовити в задоволенні позову в частині вимог про стягнення в дохід держави корпоративних прав, належних Кеворкян О.Г.

Щодо пропорційності втручання у право власності відповідача

Будь-яке примусове позбавлення власності є втручанням у мирне володіння майном. Згідно з положеннями ст. 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Також ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності (стаття 41 Конституції України). Право в цілому дозволяє таке втручання, проте це втручання повинно бути законним, обґрунтованим та пропорційним.

Будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися зокрема на умовах, передбачених законом. Обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (Beyeler проти Італії (Рішення Великої Палати від 05.01.2000, заява № 33202/96, параграф 107). При цьому має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається, - так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (рішення у справі Edwards проти Мальти від 24.10.2006, заява № 17647/04, параграф 69).

Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних зобов'язань. У разі, якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів у дохід держави суд повинен враховувати співмірність її застосування зі шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача.

Відповідно до правової позиції, викладеної в постанові Великої Палати Верховного Суду від 07.04.2020 у справі № 916/2791/13, втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Оцінюючи пропорційність втручання у право на вільне володіння, суд, у першу чергу, враховує, що застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, передбачених ч. 1 ст. 1 Закону, а саме такими цілями є: захист національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидія терористичної діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави, в умовах правового режиму воєнного стану.

Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідності у демократичному суспільстві», оскільки в їх запровадженні, з огляду на визнані факти військової агресії щодо України, існує нагальна потреба.

Таке втручання має легітимну мету зокрема: забезпечити контроль за активами особи, яка несе або може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету та територіальній цілісності; зупинити агресивні дії російської федерації; забезпечити здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

У цьому випадку суд враховує співмірність застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями Кеворкяна К.Е.

Ці дії перебувають у причинному зв'язку із порушенням фундаментальних прав та інтересів людини і суспільства в цілому та призвели до окупації частини території України, великої кількості загиблих як серед цивільного населення, так і серед військових, знищення цілих

населених пунктів, житлових кварталів, об'єктів критичної інфраструктури, знищення історико-культурних пам'яток України, економічної нестабільності країни, зменшення рівня життя населення, погіршення економічної, інвестиційної та туристичної «привабливості» України, геноциду українського народу, поставили під загрозу існування України як незалежної держави.

Кеворкян К.Е. відіграє значну роль в інформаційній війні росії проти України, яка включає в себе зокрема маніпулювання суспільною думкою, поширення дезінформації, а також інші способи впливу на поведінку та переконання людей, з метою досягнення певних політичних, економічних та військових переваг.

Суд враховує інформацію, яка опублікована Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України. Суд визнає ці відомості загальновідомими, широко освітленими у медіа, тому вони не потребують доказування в силу ч. 3 ст. 78 КАС України.

Так, станом на серпень 2025 року зафіксовано 14 116 випадків загибелі та 36 481 випадок поранень цивільних осіб, серед них 733 випадки загибелі дітей та 2 285 випадків їх поранення.

Більшість зафіксованих втрат серед цивільних осіб було спричинено застосуванням вибухової зброї з великою зоною ураження.

Управління вважає, що реальна кількість втрат серед цивільних осіб значно вища, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження.

Вказане зумовлює відповідне реагування з боку держави шляхом використання правового механізму у виді стягнення в дохід держави активів відповідача, які знаходяться на території України.

За встановлених обставин суд дійшов висновку про дотримання справедливого балансу між інтересами суспільства у припиненні агресії та втручанням у право власності відповідача, а також про пропорційність таких обмежувальних заходів, як стягнення активів, що належать відповідачу, та щодо яких він може прямо / опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження, оскільки позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу, з метою запобігання вчиненню порушень інтересів, безпеки, суверенітету та територіальної цілісності України, відновлення порушених прав та свобод громадян України, суспільства та держави.

Висновок суду

Згідно з ч. 7 ст. 283-1 КАС України за результатами розгляду позовної заяви Вищий антикорупційний суд ухвалює одне з таких рішень: 1) про задоволення позовних вимог повністю або частково та застосування до фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону; 2) про відмову в задоволенні позову.

Суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони (ч. 6 ст. 283-1 КАС України).

Відповідно до правової позиції Верховного Суду, яка міститься в постанові від 29.08.2018 у справі № 910/23428/17 при оцінці достатності доказів діють спеціальні правила – стандарти доказування, якими має керуватися суд при вирішенні справи. Стандарти доказування є важливим елементом змагальності процесу. Якщо сторона не подала достатньо доказів для підтвердження певної обставини, то суд робить висновок про її недоведеність.

Під час судового розгляду суд на підставі доказів, наданих позивачем, дійшов висновку про наявність підстави, передбаченої пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування до Кеворкяна К.Е. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та про обґрунтованість позовних вимог Мін'юста в частині вимог щодо його майна.

Щодо розподілу судових витрат

Порядок розподілу судових витрат врегульовано положеннями ст. 139 КАС України.

Так, ч. 2 цієї статті унормовано, що при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

Судові витрати третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, стягуються на її користь зі сторони, визначеної відповідно до вимог цієї статті, залежно від того, заперечувала чи підтримувала така особа заявлені позовні вимоги (ч. 11 ст. 139 КАС України).

Позивач, відповідач та треті особи не надали суду доказів понесення ними судових витрат. На підставі п. 25 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір» Мін'юст звільнений від сплати судового збору у справах про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Зважаючи на викладене, суд не вбачає підстав для розподілу судових витрат.

Щодо звернення судового рішення до виконання

При ухваленні рішення суд серед іншого вирішує чи є підстави допустити негайне виконання такого рішення (п. 6 ч. 1 ст. 244 КАС України).

З огляду на те, що рішення у справі про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, не належить до судових рішень, які виконуються негайно (перелік яких міститься у ст. 371 КАС України), тому відсутні підстави для допущення негайного виконання рішення в цій справі.

У разі необхідності спосіб, строки і порядок виконання можуть бути визначені у самому судовому рішенні. Судове рішення, яке набрало законної сили, є підставою для його виконання (ч. 1, 2 ст. 372 КАС України).

Частиною 3 ст. 5-1 Закону визначено, що судові рішення про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, у день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, а також до апарату РНБО, Кабінету Міністрів України.

Беручи до уваги вказані вище норми, суд вважає, що рішення про застосування санкції звертається Вищим антикорупційним судом до виконання в день набрання ним законної сили шляхом направлення до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, а також до апарату РНБО, Кабінету Міністрів України.

Щодо заходів забезпечення позову

При ухваленні рішення суд серед іншого вирішує чи є підстави для скасування заходів забезпечення позову (п. 7 ч. 1 ст. 244 КАС України).

Відповідні порядок та підстави для такого скасування визначені ст. 157 КАС України.

Враховуючи, що позовні вимоги Мін'юсту задоволено частково, а в іншій частині рішення суду може бути оскаржено позивачем, суд не вбачає підстав для скасування заходів забезпечення позову, вжитих ухвалою від 02.10.2025 у цій справі.

Керуючись ст. 242-246, 255, 268-272, 283-1 КАС України, суд

УХВАЛИВ:

Позовну заяву Міністерства юстиції України задовольнити частково.

Застосувати до Кеворкяна Костянтина Ервантовича санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції».

Стягнути в дохід держави активи, які належать Кеворкяну Костянтину Ервантовичу та щодо яких він може прямо / опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження, а саме:

1) будинок житловою площею 83,2 кв.м, розташований за адресою:

вул. , буд. с. Яковлівка, Харківський р-н, Харківська обл., реєстраційний номер майна: , який належить Кеворкяну Костянтину Ервантовичу;

2) гаражний бокс загальною площею 61,5 кв.м, розташований за адресою: буд. гараж , м. Харків, Харківська обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , який належить Кеворкяну Костянтину Ервантовичу;

3) кошти в розмірі 627,53 доларів США, які розміщені на банківському рахунку Кеворкяна Костянтина Ервантовича, відкритому в АТ КБ «ПРИВАТБАНК», а саме № (IBAN:);

4) квартиру № загальною площею 95,1 кв.м, житловою площею 67,6 кв.м, розташовану за адресою: вул. , буд. м. Харків, Харківська обл., реєстраційний номер майна: , право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем;

5) квартиру загальною площею 50,8 кв.м, житловою площею 29,9 кв.м, розташовану за адресою: вул. буд. смт Партеніт, м. Алушта, Автономна Республіка Крим, реєстраційний номер майна: , право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем;

6) 1/2 частку у праві спільної часткової власності на квартиру № загальною площею 72,1 кв.м, житловою площею 42,7 кв.м, розташовану за адресою: , буд. м. Харків, Харківська обл., реєстраційний номер майна: , право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем;

7) 15 % частки у статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 33725061), що у грошовому еквіваленті становить 4 980 грн, право власності на яку зареєстровано за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем;

8) транспортний засіб ВАЗ 2109, 1989 року випуску, номер та серія знака: , свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу , номер двигуна: , право власності на який зареєстровано за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем;

9) транспортний засіб ВАЗ 2109, 1990 року випуску, номер та серія знака: , свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу: , номер двигуна: , право власності на який зареєстровано за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем;

10) майнові права на торговельну марку , дата реєстрації: 30.04.1999, номер охоронного документа: , зареєстровані за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем;

11) майнові права на торговельну марку , дата реєстрації: 30.04.1999, номер охоронного документа: , зареєстровані за Кеворкяном Костянтином Ервантовичем.

В іншій частині позовних вимог відмовити.

Опублікувати текст рішення на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду відповідно до положень ч. 7 ст. 283-1 КАС України.

Судове рішення в день набрання ним законної сили надіслати до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду може бути подана учасником справи та/або його представником до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня

його проголошення.

Якщо в судовому засіданні було проголошено скорочене (вступну та резолютивну частини) рішення суду, зазначений строк обчислюється з дня складення повного рішення суду та його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Учасники справи, які не були присутні при проголошенні рішення суду, а також особа, яка не брала участі справі, якщо суд вирішив питання про її права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити рішення суду протягом п'яти днів з дня його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Відомості про сторін:

Позивач: Міністерство юстиції України, місцезнаходження: вул. Архітектора Городецького, буд. 13, м. Київ, 01001, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00015622.

Відповідач: Кеворкян Костянтин Ервантович, року народження, РНОКПП, остання адреса реєстрації: пров., м. Харків, Харківська обл., 61003.

Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору:

Кеворкян Олена Георгіївна, року народження, РНОКПП, остання адреса реєстрації: просп. м. Харків, Харківська обл., 61058;

Товариство з обмеженою відповідальністю «ПЕРШОСТОЛИЧНЕ», місцезнаходження: с. Тернова, Харківський р-н, Харківська обл., 62421, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 33725061;

Товариство з обмеженою відповідальністю «ВІДДІЛ ПРОДАЖ «ХК», місцезнаходження: просп. Правди, буд. 5, кв. 36, м. Харків, Харківська обл., 61022, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36370790;

Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «ХК», місцезнаходження: просп. Правди, буд. 5, кв. 36, м. Харків, Харківська обл., 61022, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36370811;

Товариство з обмеженою відповідальністю «ХАРПОЛ», місцезнаходження: вул. Лодзинська, буд. 7, м. Харків, Харківська обл., 61125, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 21213378;

Товариство з обмеженою відповідальністю «ВИДАВНИЦТВО ХК», місцезнаходження: просп. Правди, буд. 5, кв. 36, м. Харків, Харківська обл., 61022, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 38494459;

Товариство з обмеженою відповідальністю «ГОЛОВНЕ ВИДАВНИЦТВО ХК», місцезнаходження: просп. Правди, буд. 5, кв. 36, м. Харків, Харківська обл., 61022, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 36626354.

Повне судове рішення складено 20.01.2026.

Головуючий суддя

/підпис/

О.В. Олійник

Судді

/підпис/

К.О. Сікора

/підпис/

Т.В. Литвинко

ВИГОТОВЛЕНО З АВТОМАТИЗОВАНОЇ СИСТЕМИ ДОКУМЕНТООБІГУ СУДУ

Ухвала (вирок, рішення) не набрала (-в, -ло) законної сили.

Секретар с/з Ольга Вінцовська

20.01 2026

19.04.2017
Секретарь суворовского землячества
национального украинского
суворовского просвещения
Винницкого областного
суворовского землячества
Олег Винниковська